

tijden bestaande verbinding tussen de autoriteiten die belast waren met de heffing van de belastingen en de autoriteiten die de besteding van de belastingopbrengsten in handen hadden. Dat betroffen dezelfde autoriteiten. Zij vermelden: "Op één punt echter is de oude verbinding blijven bestaan, dat is in de overheersende positie welke de minister van Financiën inneemt." ⁹⁸¹ Stevens maakt onderscheid tussen uitvoeringsbeleid enerzijds en wetgevingsbeleid anderzijds. ⁹⁸² Dit onderscheid spoot met het staatsrechtelijk gehanteerde onderscheid tussen de uitvoerende en wetgevende macht. Hij constateert dat tussen het uitvoeringsbeleid en wetgevingsbeleid een grote mate van verstrengeling is waar te nemen. ⁹⁸³

4.3.2.2 De werkgroepencultuur

Stevens wijst op de door Vermeend geïntroduceerde werkgroepformule. Er is sprake van werkgroepen die advies uitbrengen op fiscaal terrein, mede met de bedoeling dit advies te implementeren in de fiscale wetgeving en in het uitvoeringsbeleid van de staatssecretaris. ⁹⁸⁴ Hij wijst in dit kader op de Werkgroep Geppaart/Flinterman, de Werkgroep Witteveen, de Commissie Van Lunteren en de Werkgroep Fiscale infrastructuur. Deze werkgroepen brengen onder meer advies uit op het terrein van de rechtsbescherming, de fiscale behandeling van pensioenen en de vermindering van administratieve verplichtingen bedrijfsleven. Het grote voordeel van deze werkgroepen is dat ruimte wordt geboden aan de informatie en kennis van externe deskundigen die samen met ambtelijke vertegenwoordigers zoeken naar oplossingen voor fiscale vraagstukken. ⁹⁸⁵ Dit kan leiden tot fiscale wetgeving en fiscaal beleid waarmee de rechtspraktijk kan instemmen, doordat zij aansluiten bij de maatschappelijke realiteit en bij de gewenste rechtsoordelen. ^{986 987}

4.3.2.3 De publicatie van beleid

In de literatuur wordt gediscussieerd over de plicht van de overheid om beleid te publiceren. Verburg schrijft bijvoorbeeld: "De beleidsmakers moeten hun beleid

⁹⁸¹ P.J.A. Adriaan; J. van Hoorn[58, blz.65].

⁹⁸² L.G.M. Stevens[61]: "Met wetgevingsbeleid heb ik het geheel van handelingen op het oog dat tot doel heeft de wetgeving in overeenstemming te brengen met de politiek geformuleerde beleidsdoelstellingen. Onder uitvoeringsbeleid versta ik het stellen van beleidsregels, die uitgaande van de politiek geformuleerde beleidsdoelstellingen, een vaste lijn moeten aanbrengen in de uitoefening van een bestuursbevoegdheid." (blz.512)

⁹⁸³ L.G.M. Stevens[61, blz.512]: "Symptomatisch voor de grote verstrengeling tussen wetgeving en bestuur is dat soms de Tweede Kamer er blijk van geeft de regelgevende bevoegdheid van de regering duidelijk te overschatten." (blz.513)

⁹⁸⁴ L.G.M. Stevens[65]: "De staatssecretaris heeft inmiddels de voorstellen overgenomen en voor zover deze in de uitvoeringssfeer geïmplementeerd kunnen worden daarvoor de ambtelijke richtlijnen gepubliceerd. Daar waar de voor de implementatie wetgevende stappen moeten worden gezet zijn de vereiste initiatieven ondernomen." (blz.1377,1378).

⁹⁸⁵ L.G.M. Stevens[61]: "Beleidsdoelen en beleidswaarden - 'de politieke wil'- zijn niet alleen afhankelijk van ideologische normen, maar tevens van ambtelijke deskundigheid, kennis en informatie." (blz.514)

⁹⁸⁶ Zie hoofdstuk 1.

⁹⁸⁷ Zie de hoofdstukken 2.6.2.1a en 3.8.8.1f.